

העלון טעון גניזה
עלון מס' 840
שבת ראה
שנת תשפ"ו

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
כרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
חנניה בן אורלי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

זמני שבת פרשת ראה

ירושלים	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
6.10	6.56	8.09	8.48	
6.12	7.13	8.11	8.45	
6.13	7.03	8.12	8.45	
6.10	7.12	8.09	8.44	

הפטרה: "עניי סוערה"
המולד: יום ה' 9.15

ההלכה השבועית

דיני העולה לספר תורה

א. העולה לתורה צריך לעמוד על רגליו בשעת קריאת התורה, ואפילו לסמוך עצמו לכותל או לעמוד אסור, אלא אם כן הוא זקן וחלש. (מין בש"ע סי' קמא ס"א). אבל הקהל יושבים במקומם ואינם צריכים לעמוד (מין בש"ע ס"ס קמז), ופסק רבינו הגדול הרמב"ם בתשובה, "שהנהגים לעמוד על רגליהם כשהשליח צבור קורא עשרת הדברות, לא יפה הם עושים, וראוי למונעם מזה, מפני שמגיע מזה הפסד אמונתנו, שיבאו לחשוב ולהאמין שיש יתרון לעשרת הדברות על שאר מצות התורה, והרי אפילו האומר כל התורה מן השמים, חוץ מפסוק אחד שמשה רבינו מפי עצמו אמרו, אין לו חלק לעולם הבא. לפיכך ראוי לסתום כל פתח המביא למחשבה רעה זו. ויש לבטל מנהג העומדים בשעת קריאת עשרת הדברות". ויש אחרונים שרצו ליישב מנהג העומדים בשעת קריאת עשרת הדברות מפני שלא ראו תשובת הרמב"ם, ואילו ראוהו היו מורים הלכה כדבריו, לפיכך יש להסביר לעם בדרכי נועם שלא נכון לעשות כן, ולמנוע המנהג הזה, בלי מחלוקת, ומיהו הנמצא במקום שעומדים בעשרת הדברות, יעמוד בתחלת קריאת העולה, שיש שם כמה פסוקים לפני עשרת הדברות, כדי שיהיה עומד בין העומדים.

חזון עובדיה

מטעמים לשולחן

אחרי ה' אלקיכם תלכו ואתו תיראו (יג, ה)

ירא שמים אמיתי לעולם אינו זונח את אמונתו, ואף כאשר מנסים לשכנע אותו באותות ובמופתים על ידי נביא - הוא איננו מתפתה, אלא נותר דבק באלוקיו, ירא ממנו ושומר את מצוותיו. בספר "נחלת צבי" מסופר כי רבי ליב'ה איגר זצ"ל, נכדו של רבי עקיבא איגר זצ"ל, נהיה חסיד קוצק, ובסוף ימיו אף שמש כרבי בלובלין וחבר את ספרו הנודע "תורת אמת" על התורה. בהזדמנות אחת ספר על השיעור הראשון בעבודת השי"ת, שאותו קבל בקוצק ביום השני לבואו: לפנות בוקר, בעודו ישן על מיטתו, עדיין עייף מן הדרך הקשה, קמו כל החסידים, טבלו במקווה, ובהגיע נץ החמה עמדו לתפילה. מיד לאחר מכן הלכו לישון בחזרה, כשרבי ליב'ה איגר חש בדבר. רבי ליב'ה התעורר לקראת השעה שמונה, והנה הוא מבחין כי כל שאר החסידים ישנים. הוא התלבט אם לקום או להמתין עד שכולם יתעוררו, ועד שחך בדעתו, כבר התעוררו החסידים, נטלו ידיהם וקמו ממיתתם. לאחר מכן התיישבו כולם סביב שולחן גדול והחלו לדבר בדברי תורה וחסידות, כשהם מנסים לברור לעצמם דרך בעבודת הבורא יתברך. תוך כדי השיחה, הגישו שולחן יין שרף, כדרכם של חסידים. ראש החבורה בירך ושתי לחיים, ואחריו עבר היין מיד ליד, כשכולם מברכים ושותים. כשהגיע היין לידי של רבי ליב'ה הוא בא במבוכה קלה, לא נעים היה לנהוג אחרת, אך לאחר מכן התגבר על עצמו ואמר כי מכיון שהוא לא התפלל, הוא איננו רוצה לשתות לפני התפילה. למשמע תשובתו טענו כל החסידים בביטחון מוחלט שמותר לשתות לפני התפילה, ואדרבה שתיה כזו עוזרת לתפילה ומסייעת לאדם להתעורר יותר. "עדיף לאכול כדי להתפלל, מאשר להתפלל כדי לאכול" טענו החסידים, והוסיפו עוד טענות מטענות שונות. רבי ליב'ה נותר איתן בדעתו - הוא איננו רוצה בשום פנים ואופן לשתות לפני התפילה, אמר, והתעקש לסרב לכוסית שמזגו לו. אך גם החסידים לא התכוונו לו. "אל תפרוש מן הציבור" המשיכו לטעון, "הסירוב הזה נובע אך ורק מגאווה ומיצר הרע שמשכנעים אותך להיות אחרת מכולם...". הם המשיכו להשמיע באוזניו עוד סבות רבות לסירובו לשתיה, ולבסוף סוכם כי ייגשו לראש החבורה וישאלו אותו לדעתו. ראש החבורה כלל לא הסתפק בעניין. בוודאי שהדבר נובע רק מגאווה - פסק - והנה כתיב (משלי טז, ה): "תועבת ה' כל גבה לב", כיצד הנך מעלה על דעתך ללכת להתפלל בשעה שהקב"ה כל כך שונא אותך? הדברים בלבולו את רבי ליב'ה, והוא החל להסתפק בצדקת דרכו. לאחר ששמע את דברי ראש החבורה, דימה בליבו לעשות כדבריו, והוא קרב אל שפתיו את כוסית היין, והחל לברך "ברוך אתה...", אולם בטרם הספיק להמשיך החלו ליפול עליו טליתות ומגבות, ומכל עבר נשמעו צעקות, ו"כי האלוקים כה קטן בעיניך, עד שכמה חסידים יכולים לגרום לך שלא לשמוע בקולו?... גערו בו החסידים. "או אז", סיים רבי ליב'ה, "למדתי מה פרושה של יראת שמים אמיתית, למדתי לירא באמת אך ורק מן הקב"ה!"

ולא תקפץ את ירך מאחרי האביון (טו, ז)

אם יאמין האדם בלב שלם, שהצדקה מעניקה לו חיים, לא ימתין לצווי התורה לתת, אלא מצד עצמו ינצל כל הזדמנות להעניק לזולתו עוד ועוד משלו. בהקשר לכך ספר רבי יעקב גלינסקי זצ"ל סיפור נפלא המופיע בספר "והגדת". שני קמצנים פגשו זה בזה, אמר האחד מהם לחברו: "עד כמה אומללים אננו, אין לנו לא עולם הזה ואף עולם הבא לא". "מדוע?", התפלץ חברו. "עולם הזה אין לנו משום שאנחנו לא מפרגנים לעצמנו דבר. בגדינו קרועים, אנו אוכלים פסולת וחיים בת-תנאים, ועולם הבא אין לנו, משום שידינו קפוצה לצדקה ולכל דבר שבקדושה". "הבלים תדבר", נענה החבר, "מצד עולם הזה אינך יכול להכחיש שעונג החסכון הוא התענוג היותר גדול מכל תענוגות העולם הזה, ומצד עולם הבא, יתכן שהנך צודק, אבל אני מצאתי עצה לכך...". "ומה?", נדרתי שאני מושיט יד לאיש לשום ענין שהוא, לא ללחיצת יד ולא להושטת חפץ ואני שומר על הענין בהקפדה רבה. אני" משוכנע שבשמים לא יבואו אלי בטענות על כך. לא רק לצדקה ידי קפוצה". איני בטוח שיתחשבו בכך בעולם העליון", פקפק החבר בתועלת הענין. "אבל אולי תן לי תקיעת כף שכאשר תבוא לשם, תחזור ותספר לי בחלום או בהקיץ מה נעשה בדיון". "תקיעת כף לא אתן משום שאני נאמן לנדר", הזכיר לו האיש, "אבל אני מבטיח לעמוד בדבורי ולעשות זאת". שנים חלפו, אותו קמצן נתבקש לבית עולמו, וכעבר זמן התגלה לחברו כשפניו שחורות כשולי הקדרה. "אני מבין שלא התחשבו בנדר", מלמל החבר וצמרמורת חלפה בגבו. "דווקא כן התחשבו... אבל הם הראו לי מעשה שארע לי לפני שנים, היה זה כאשר ירדתי לנהר כדי לרחוץ בו, ופתאום סחפו אותי המים למערבולת עזה. נאבקתי בגלים, ולפתע הבחין בי מישהו, הוא מהר אחר, חרף את נפשו, הושיט לעברי יד. ומשה אותי מן המים. איך זה שהושתת יד לאותו מציל? שאלו אותי בשמים. התקוממתי למשמע השאלה: 'מה פרוש? מדובר היה בסכנת חיים, בוודאי שעל זה לא נדרתי. באו ואמרו לי: ומדוע מה שהבטיחה התורה על צדקה (משלי י"ב, ב) 'וצדקה תציל ממות' לא נחשב אצלך להצלת חיים, אשר בכל מקרה אינה כלולה בנדר? וכי אינך מאמין שיותר ממה שבעל הבית עושה עם העני, עושה העני עם בעל הבית? משום כך שפטו אותי בחומרה רבה" - סיים הקמצן המת. - "כעת עצתי לך, שתדור כמוני, אולם בשום פנים ואופן אל תלך לנהר..."

ומתוק האור

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinon.org או הכנסו ל- www.hasdeyinon.org או בואצפ: 050-9580500

יהודי מברוקלין שבניו-יורק - נכנהו ג'ייקוב לצורך הספור - הוצרך לנסוע לרגל עסקיו למדינת אילינוי. הוא יצא לדרכו בבקר, אך התעכב בפגישות עסקים הרבה מעבר למצופה, וכאשר סיים את עניניו במקום, כבר היתה השעה קרובה לחצות הלילה. ג'ייקוב יצא מיד לדרך, והיה אמור להגיע לביתו תוך פחות משעתיים, אלא שבפועל התרחשו הענינים באופן שונה למדי. גשם כבד התחיל לרדת, ויצר מסך כבד בינו לבין הכביש המהיר. הסערה הלכה והתגברה, אי אפשר היה להבחין במכונית ממרחק של מטרים ספורים. המגבים רצדו מול עיניו המטושטשות מעיפות, והוא ידע שיש הרבה מאד סיכויים שירדם תוך כדי נהיגה. בתחנת הדלק הראשונה שהזדמנה בדרכו, עצר ג'ייקוב את הרכב, ושאל את המתדלק: "איפה יש כאן באזור איזשהו מלון או 'בית הארחה'?" "בית הארחה" הקרוב ביותר נמצא במרחק של עשרים וחמישה ממיל מכאן, ואני לא בטוח שהייתי ממליץ עליו..." ג'ייקוב בהה בו בדאגה "עשרים וחמישה מייל?? עם המלצה או בלי, אני לא חושב שאהיה מסוגל להגיע עד שם. אין איזושהי מלונות, עלובה ככל שתהיה, אבל קרובה יותר?". "אין שום מלונות באזור, אבל מאחורי תחנת הדלק יש בית אבות. אולי הם יסכימו לתת לך - בתור טובה אישית לאדם במצוקה - חדר ללילה אחד." ג'ייקוב היגע נכנס לבית האבות, ופנה אל הפקיד שבדלפק הקבלה "יש לך אולי חדר פנוי, שאוכל לישון בו עד הבקר? נתקעתי בדרך, ואין לי אפשרות להמשיך." "אנחנו לא בית מלון", אמר הפקיד, "אבל במזג אויר כזה נשתדל להתחשב בך... בדיוק לפני שעתים נפטר כאן אדם אחד, ועכשיו הורידו אותו לחדר המתים. אם אתה רוצה, אתה יכול לישון בחדר שלו עד שש וחצי בבקר, אז יבואו לנקות את החדר." "ממה נפטר האיש הזה? אם הוא נפטר מאיזושהי מחלה מדבקת, אני לא בטוח שכדאי..." הוא היה כמעט בן תשעים וחמש, ומת מזקנה, אמר הפקיד. זקנה היא לא מחלה מדבקת, וברגשי תודה יגעים עלה ג'ייקוב לחדר שהוצע לו, ונרדם על מיטתו של המת. השכם בבקר התעורר ג'ייקוב משנתו, נטל את ידיו, והתבונן בחדר סביבו, הוא הופתע מאד, כאשר הבחין בספרי קודש על מדפי הארון. על כל אחד מהספרים היה רשום שם - דויד שווארץ. מה ליהודי בבית אבות של גויים? תהה ג'ייקוב, ופנה ללובי לברר את העניין. פקיד הקבלה היה, עדין, אותו אדם מהלילה "תגיד לי, בבקשה, האדם שנפטר, ובמיטה שלו ישנתי הלילה, הוא היה יהודי? קראו לו הדויד שווארץ?" "כן וכן, על שתי השאלות." "מה יעשו עכשיו עם הגופה שלו?" "בבית האבות הזה נותנים שרות מלא, שנמשך גם אחרי המוות. יש לנו בית קברות מטופח ונחמד, צמוד לבית האבות" אחרי שתיקה קצרה, הוסיף ג'ייקוב ושאל: "בית הקברות הזה - יש בו חלקה ליהודים?" "אין חלקות, ואין שום אפליה מגזרית או מגדרית. כולם מקבלים אותו שרות מעולה." "אצלנו, היהודים, קוברים את היהודים בחלקה נפרדת. האם אוכל לקבור את מר שווארץ בקבר ישראל?" "אני רק פקיד כאן. בשעה תשע יגיע מנהל בית האבות, ותוכל לדבר איתו." זה היה שינוי חד בתכנית. ג'ייקוב ידע שהוא לא יצא לדרכו בשעתיים וחצי הקרובות. הוא יחכה בסבלנות עד השעה תשע, וגם לאחר מכן אם יהיה צורך, כי הוא שליח עכשיו לטפל בקבורתו של מת מצוה. בתשע הגיע מנהל בית האבות. ג'ייקוב ספר לו על הנסיבות שהביאו אותו למקום, וביקש רשות לקבור את הנפטר בקבורה יהודית. "למיסטר דויד שווארץ לא היו קרובי משפחה שיכולים להתנגד לכך", אמר המנהל "לי אין בעיה שתטפל בקבורה שלו, אם תחתום על כל המסמכים הרלוונטיים, תאשר שאתה לוקח

אחריות על כל עניני הקבורה, ולא דורש ממני גם דולר אחד." ג'ייקוב התחייב לקחת על עצמו כל התחייבות כספית, וחתם על כל המסמכים הנדרשים. המנהל אישר לשחרר את הגופה "הוא היה איש טוב", אמר המנהל, ובכך נפרד מהדייר הוותיק שלו. הגופה הנתונה בשק גופות הועברה לתא המטען במכוניתו של ג'ייקוב, והוא יצא לדרך לברוקלין. כאשר הגיע לניו - יורק פנה מיד לאחד מחבריו, שהיה מאנשי "חברה קדישא". הוא ספיר על האדם הגלמוד שנפטר בבית האבות הנכרי, ותאר גם את יד ההשגחה המופלאה, שזמנה אותו לאותו חדר בבית אבות, כדי להציל את היהודי מקבורה נוצרית. "אני באמת מצטער", אמר החבר, "אבל שטחי הקבורה אצלנו מצומצמים ומאד יקרים, לא תהיה אפשרות להקצות קבר לאדם גלמוד." "ידוע לי על קהילה גדולה בניו-יורק, שיש להם חלקה מכובדת המיועדת לגלמודים. כדאי שתפנה אליהם, ומן הסתם הם יוכלו. להקצות מקום לקבור בו את הנפטר באופן מכובד." ג'ייקוב לא התעכב אף רגע מיותר, שהרי מדובר בהלנת המת, ומיהר לפגוש את ראש החברה קדישא הממונה על הקצאות קבר לנפטרים גלמודים. "אכן, יש לנו חלקה המיועדת לאנשים גלמודים", אישר ראש החברה קדישא, "אלא שאני צריך לברר תחילה את פרטיו של הנפטר. כבר נתקלתי בתופעה של קרובי משפחה, שכדי להשיג קבר ללא תשלום מציגים את קרוב משפחתם כאדם גלמוד... לא, לא. לא נסיתי, חס וחלילה, לרמוז שאתה אחד מהם", הוא מיהר להוסיף בראותו את הבעת פניו של ג'ייקוב. ראש החברה קדישא התקשר אל בית האבות, ולאחר דקות ספורות סיים את השיחה, ופנה אל ג'ייקוב במאור פנים "אני מבקש את סליחתך על החשדנות הבלתי נעימה שלי. אכן, קבלתי אישור על הפרטים, ואנחנו נטפל בקבורתו של הנפטר הגלמוד בכל הכבוד הראוי, ומהר ככל האפשר, כדי שלא תהיה חס ושלום הלנת המת." ג'ייקוב נסע עם ראש החברה קדישא לבית הקברות, שם הצטרפו אליהם אנשי חברה קדישא נוספים. הגופה נלקחה לחדר הטהרה, וג'ייקוב המתין בחוץ, אלא שדקות ספורות לאחר מכן נשמעו מתוך החדר קריאות בהוללות, ושנים מן העוסקים בטהרה יצאו. אחד מהם היה ראש החברה קדישא. הושיבו אותו על ספסל באוויר הצח, והגישו לו מעט מים לשתות. לאחר ששבו עשתונותיו הוא סיפר: השם דויד שווארץ היה מוכר לי, אבל לא זכרתי מניין. רק כשראיתי את פניו של הנפטר הבנתי - אותו יהודי ניגש אלי לפני כעשר שנים, ושאל אותי מה קורה אם יהודי מסתלק לבית עולמו, ומי משלם עבור חלקת הקבר. ואין לו מכר וגואל. הוא ביקש לדעת, מי מטפל בענייני הקבורה במקרה כזה, אמרתי לו, שזאת בעיה רצינית. אנחנו משתדלים לערוך מגבית בבית הכנסת, אבל זה לא כל כך פשוט, ובאמת עלול להיות מצב מצער מאד של הלנת המת ושל פגיעה בכבוד המת. אותו יהודי אמר לי, להפתעתי, אני רוצה לשלם מראש על קבורתם של נפטרים עריריים. אתן לך עכשיו סכום ראשוני, שישפיק להערכתי לשתי חלקות קבר, ובעזרת ה' אשלח מדי פעם בפעם סכום נוסף, כדי שאפשר יהיה לקבור בכבוד כל נפטר ערירי, שיפנו אליכם בעינינו. הוא, אכן, התמיד לשלוח סכומי כסף לא מועטים, ובזכותו זכו יהודים עריריים לקבורה מכובדת. היהודי הזה הוא הנפטר שלפנינו! אינני יודע, איך היגיע יהודי כמוהו לבית האבות הנכרי, אך יד ההשגחה המופלאה שלחה אותך - באופן לגמרי בלתי צפוי - ללון בחדרו, ולשמוע על פטירתו, כדי שאותו אדם יקר, שדאג לנפטרים עריריים, יזכה לקבורה יהודית מכובדת".

נחלת צבי

החיזוק השבועי

כיצד אדם חליפה יכול להפסיד את חייו?

יהודי אחד בשם זלמן "הצטיין" מאד במידת הכעס, על כל דבר, גם אם לא היה כלום בדבר, היה כועס. לכן כינוהו מכריו בשם "זלמן כעסנר". לימים, כשהגיעה שעתו להיפטר מהעולם, נכנסו אליו אנשי חברה קדישא ושכניו, כדי להיות נוכחים בשעת יציאת הנשמה. הקול נשמע בעיר, זלמן הולך להסתלק מהעולם. מספר ילדים שובבים שהיו סקרנים לראות את מחזה הפטירה, וביודעם שלא יכניסום פנימה, עלו וטיפסו על החלונות והשקיפו לתוך החדר. זלמן שכב על מיטתו, ובעוד רגעים מספר עומד הוא להחזיר את נשמתו ליוצרה. בתוך מחשבותיו המתרוצצות במוחו בשעת פרידתו, על חייו, על חבריו, והנה הוא מגלה מספר ילדים העומדים על יד חלונותיו ומסתכלים עליו... בשארית כוחותיו הוא כעס, לדבר הוא אינו מסוגל יותר, לכן קמץ את אגרופיו ונפנפם לעבר הילדים בזעם כאומר להם: "הסתלקו מכאן!" מילים אלו שהתאמץ להוציאן מפיו נשארו תקועים בגרונו, וכך נפח את נשמתו... (רבי שלום שבדרון) אחת המידות הקשות ביותר לתיקון היא מידת הכעס. הכעס המתלהט משבש את החשיבה השפוייה ושיקול הדעת, עד שהכועס עלול שלא לשלוט בעצמו ולבצע ללא מחשבה פעולות קשות ומזיקות שאינו מעוניין בהן. כשאדם כועס משתנות פניו, הוא לא אותו אדם שהיה לפני שהגיע לכלל כעס. כתב האר"י זצ"ל ב"שער הגלגולים": "הנה לפעמים יארע שאף על פי שיהיה באדם נפש אחת טהורה ועליונה, יבוא איזה פעם לידי כעס, ואז תצא ממנו ותיכנס במקומה נפש אחרת גרועה. וכיון שהדבר כך, אפשר גם כן שימשך מזה עוד דבר אחר. והוא, כי אם עד עתה הייתה מזומנת לאיש הזה איזו אשה בת זוגו, כיון שנתחלפה נפשו וניתנה לאיש אחר, אותו האיש יקחנה". מכאן ניתן ללמוד שהכעס יכול לשנות את חיי האדם, הוא יכול לאבד את זיווגו, את מקור השפע שלו ואולי אף את עתידו. לו רק נחשוב שכל הקורה אותנו מושגח מלמעלה, יהיה לנו קל יותר להבליג, לשמור על שפיות ולא לאבד את צלמנו. לפני שהנך זועף וכועס חשוב לרגע, כמה אתה יכול להפסיד! איך שאדם מחנך את עצמו, מרסן את מידותיו בכלל ובכעס בפרט, כך גם ישאר, כך גם יזכרו אותו, כך יוביל את עצמו עד יציאת נשמתו...

רונן קרית

שו"ת הלכתי מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: האם מותר לקצר את הדרך על ידי מעבר על בימת בית הכנסת?

תשובה: יש מחמירים. מקור: מקור חיים לבעל החו"י סימן קנא, ולא הובא במשנ"ב.

שאלה: האם מותר לאכול בבית המדרש?

תשובה: בבית מדרש של ימינו - לבני אשכנז: מותר לתלמידי חכמים. לבני ספרד: אין לאכול בבית המדרש כלל רק בשעת הדחק שע"י שלא יאכל בבית המדרש יתבטל מלימודו. במקום המשמש לתפילה בלבד - אסור לבני כל העדות לאכול שם. ובשטיבלאך [בתי החסידים] מקילים בזה כי אין בזה קדושת בית הכנסת כלל. מקור: שו"ע סימן קכא סעיף א. שו"ת דברי חיים חלק ב סימן לב. אזמרה לשמך 166.

שאלה: האם מותר לערוך קורס טיפול רגשי, בעזרת נשים של ביהכ"נ? תשובה: אסור. מקור: שו"ע סימן קנא.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

חסידי ינון

"ועשו לי מקדש - ושכנתי בתוכם"
 "בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסידי ינון"
 נפתח בימים אלו בית מדרש
 ע"ש הצדיק המלובן ר' ינון חורי זצוק"ל
זכות נדידה וחד - פעמית! להיות שותפים בהקמה -
 ניתן להקדיש ולהצביע:
 לעילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלת המשפחה | ארץ צדק ושלום | ספסלים | סטנדרים | ספרי קודש | שולחנות
 כל תרומה נדבך נטף בבניין מקדש מעט. בסיועו בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:

1700-720-500 ☎ 050-9580500

או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מה)

ביאור נפלא בלשון צחה וקלה
 בהוצאה ברורה ומאירת עיניים, ואף
 דברים עמוקים מבוארים בו בפשטות
 ובבהירות (הרה"ג עמרם פריד שליט"א)

חדש!
 במהדורת כיס
 באותיות
 מאירות עיניים

זו הפעם הראשונה בהסטוריה שהפך
 ספר יקר זה של **רבנו בחי זיע"א**
 להיות מונגש לכל בר בי רב דחד יומא
 (הרה"ג יצחק ברדא שליט"א)

לרכישה ב"חסידי ינון":

1700-720-500

או באתר:
www.hasdeyinon.org

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

ניתן לתרום ל"חסידי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 1700-720-500 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440